HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

18 octombrie 2007 *

În cauza C-173/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Commissione tributaria regionale di Genova (Italia), prin Decizia din 13 februarie 2006, primită de Curte la 3 aprilie 2006, în procedura

Agrover srl

împotriva

Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. Klučka, A. Ó Caoimh, doamna P. Lindh (raportor) și domnul A. Arabadjiev, judecători,

* Limba de procedură: italiana.

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 februarie 2007,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Agrover srl, de G. Leone, avvocato;

— pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de domnul G. Albenzio, avvocato dello Stato;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de doamnele J. Hottiaux și D. Recchia, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 iunie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 216 și 220 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12, denumit în continuare „Codul vamal").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni în anulare introduse de Agrover srl (denumită în continuare „Agrover") împotriva unei înștiințări de plată a taxelor vamale, emisă de Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova (autoritățile vamale din Genova).

Cadrul juridic

3 Acordul european instituind o asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Ungară, pe de altă parte, încheiat la Bruxelles la 16 decembrie 1991, a fost aprobat în numele Comunităților Europene prin Decizia 93/742/Euratom, CECA, CE a Consiliului și a Comisiei din 13 decembrie 1993 (JO L 347, p. 1). Protocolul nr. 4 la acest acord, privind definirea noțiunii „produse originare" și metodele de cooperare administrativă, astfel cum a fost modificat prin Decizia nr. 3/96 a Consiliului de Asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Ungară, pe de altă parte, din 28 decembrie 1996 (JO 1997, L 92, p. 1, denumit în continuare „Protocolul nr. 4"), conține la articolul 15, intitulat „Interzicerea restituirilor sau a scutirilor de taxe vamale", următoarele dispoziții:

„(1) (a) Materialele care nu sunt originare, utilizate la fabricarea produselor originare din Comunitate, din Ungaria sau din una dintre țările la care se face referire la articolul 4, pentru care o dovadă a originii este eliberată sau întocmită în concordanță cu prevederile titlului V, nu beneficiază sub nicio formă, nici în Comunitate, nici în Ungaria, de restituire sau de scutire de taxe vamale.

[…]

(2) Interdicția prevăzută la alineatul (1) se va aplica oricărui acord de rambursare, remitere sau de scutire parțială sau totală de plată a taxelor vamale sau a taxelor cu efect echivalent, aplicabile în Comunitate sau în Ungaria materialelor utilizate în fabricație, precum și produselor menționate la alineatul (1) litera (b), dacă această rambursare, remitere sau scutire de plată se aplică, expres sau în fapt, atunci când produsele obținute din materialele menționate sunt exportate, iar nu destinate consumului intern.

(3) La cererea autorităților vamale, exportatorul produselor acoperite de o dovadă de origine trebuie să prezinte, în orice moment, toate documentele corespunzătoare care atestă că nu s-a obținut nicio restituire a taxelor vamale pentru materialele care nu sunt originare utilizate la fabricarea produselor în cauză și că toate taxele vamale sau taxele cu efect echivalent aplicabile pentru astfel de materiale au fost plătite în mod efectiv.

[…]" [traducere neoficială]

4 Articolul 114 alineatul (1) din Codul vamal prevede în special că regimul de perfecționare activă permite utilizarea pe teritoriul vamal al Comunității, în una sau în mai multe operațiuni de transformare, a mărfurilor necomunitare destinate reexportării de pe acest teritoriu vamal sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse taxelor de import sau măsurilor de politică comercială. Această formă de regim de perfecționare activă este denumită „sistem cu suspendare" [articolul 114 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal]. Din articolul 114 alineatul (2) literele (c) și (d) din acest cod rezultă că produsele compensatoare sunt toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare, precum prelucrarea sau transformarea mărfurilor.

5 Articolul 115 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal permite, de asemenea, obținerea de produse compensatoare din „mărfuri echivalente”, definite la articolul 114 alineatul (2) litera (e) din acest cod ca fiind „mărfuri comunitare care sunt utilizate în locul mărfurilor de import pentru fabricarea produselor compensatoare”, cu condiția ca acestea să fie echivalente mărfurilor de import din punct de vedere tehnic și comercial. Este vorba de sistemul denumit „al compensării prin echivalență”. În plus, articolul 115 alineatul (1) litera (b) din Codul vamal prevede că produsele compensatoare obținute din mărfuri echivalente pot să fie exportate din Comunitate înainte de a importa mărfurile de import (sistemul denumit „al exportului anticipat” sau „EX/IM”).

6 Potrivit articolului 115 alineatul (3) din Codul vamal, recurgerea la compensarea prin echivalent are drept consecință modificarea situației vamale: „mărfurile de import se găsesc în situația vamală a mărfurilor echivalente, iar acestea din urmă în situația vamală a mărfurilor de import”.

7 Potrivit articolului 216 din Codul vamal:

„(1) În măsura în care acordurile încheiate între Comunitate și anumite țări terțe prevăd acordarea la importul în aceste țări a unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile originare din Comunitate în sensul acestor acorduri, cu condiția ca, atunci când au fost obținute sub regimul de perfecționare activă, mărfurile necomunitare încorporate în mărfurile originare menționate să fie supuse plății drepturilor de import aferente, validarea documentelor necesare pentru a permite obținerea unui astfel de tratament tarifar preferențial în terțe țări duce la nașterea unei datorii vamale la import.

(2) Momentul naşterii acestei datorii vamale este considerat a fi momentul în care autorităţile vamale acceptă declaraţia de export pentru mărfurile în cauză.

(3) Debitorul vamal este declarantul. În eventualitatea unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declaraţia este şi debitor vamal.

(4) Valoarea drepturilor de import corespunzătoare acestei datorii vamale este determinată în aceleaşi condiţii ca în cazul unei datorii vamale care rezultă din acceptarea, la aceeaşi dată, a declaraţiei pentru punerea în liberă circulaţie a mărfurilor respective în vederea încheierii regimului de perfecţionare activă."

8 Articolul 220 alineatul (2) din Codul vamal dispune:

„Cu excepţia cazurilor menţionate la articolul 217 alineatul (1) al doilea şi al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidenţa contabilă nu este posibilă în cazul în care:

[…]

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidenţa contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităţilor vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiţii rezonabile de către debitor, acesta acţionând la rândul lui cu bună-credinţă şi respectând toate dispoziţiile prevăzute de legislaţia în vigoare în ceea ce priveşte declaraţia vamală.

[…]”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

9 Agrover este o societate cu sediul în Italia, care deține o autorizație de perfecționare activă pentru orez nedecorticat. În luna decembrie 2000, aceasta a exportat în Ungaria, în trei etape, orez albit de origine comunitară, iar ulterior, în luna februarie 2001, a importat din Thailanda cantități echivalente de orez decorticat, cu scutire de taxe.

10 La 26 ianuarie 2004, autoritățile italiene au apreciat, în temeiul articolului 216 din Codul vamal, că aceste operațiuni nu puteau beneficia de regimul perfecționării active. Într-adevăr, aceste autorități au considerat că scutirea de taxe ar fi putut să fie acordată numai dacă importurile compensatoare ar fi avut ca obiect mărfuri importate dintr-o țară cu care Comunitatea a încheiat un acord preferențial, condiție care nu era îndeplinită în cazul Regatului Thailandei. Prin urmare, autoritățile italiene au procedat la recuperarea taxelor aferente importului de orez (73 767,88 euro). Agrover a contestat această decizie la Commissione tributaria provinciale di Genova (Comisia fiscală a provinciei Genova). Prin Hotărârea din 2 iulie 2004, aceasta a respins acțiunea formulată de Agrover, care a declarat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere.

11 Acesta este contextul în care Commissione tributaria regionale di Genova (Comisia fiscală regională din Genova) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 216 din Codul vamal […] poate fi aplicat în cazul în care o marfă comunitară (orez) care a fost anterior exportată sub regimul de perfecționare activă

cu un certificat EUR.1 către o țară terță (cu care a fost încheiat un acord care prevedea aplicarea unui regim tarifar preferențial) determină aplicarea taxelor vamale de import la data unei reimportări compensatoare ulterioare a aceleiași mărfi (echivalente) dintr-o țară terță cu care Comunitatea nu a încheiat un acord?

2) În cazul în care taxele prevăzute la articolul 216 din Codul vamal [...] nu au fost percepute la data importului compensator, autoritățile vamale le pot solicita ulterior fără a se afla, în schimb, în prezența unui caz de scutire prevăzut la articolul 220 din același cod?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

Observațiile prezentate Curții

12 Agrover și Comisia Comunităților Europene consideră că articolul 216 din Codul vamal nu se aplică operațiunilor de perfecționare activă cu export anticipat, fapt contestat de guvernul italian.

13 Agrover susține că articolul 216 presupune ca mărfurile necomunitare să fi fost „încorporate" în produsul compensator. Această dispoziție nu s-ar aplica atunci când, precum în acțiunea principală, produsul compensator a fost exportat anterior importului mărfii originare dintr-o țară terță. Această interpretare ar fi susținută

de articolul 15 din Protocolul nr. 4, care interzice restituirea taxelor vamale numai pentru „materialele care nu sunt originare utilizate la fabricarea produselor originare [în special] din Comunitate”. Agrover adaugă că aplicarea articolului 216 din Codul vamal ar răsturna echilibrul tranzacțiilor în litigiu în acțiunea principală și i-ar produce o pierdere de aproximativ 210 euro pe tona de orez.

14 Comisia amintește că articolul 216 din Codul vamal se referă la mărfurile „originare din Comunitate”. Or, inversarea statutului vamal care rezultă din articolul 115 alineatul (3) din acest cod ar avea drept consecință ca o operațiune de tip EX/IM să nu poată fi asimilată unui export de mărfuri către o țară terță cu care a fost încheiat un acord tarifar preferențial. În plus, faptul că articolul 216 alineatul (2) din Codul vamal stabilește momentul nașterii datoriei vamale la data acceptării de către autoritățile vamale a declarației de export ar demonstra că această prevedere este în mod vădit inaplicabilă unei operațiuni de tip EX/IM. Având în vedere această ficțiune juridică, autoritățile italiene nu ar fi trebuit să aibă în vedere certificatul EUR.1 pentru orezul de origine comunitară care trebuia să fie exportat în Ungaria, ci dimpotrivă, să considere acest orez ca provenind din Thailanda pentru a fi exportat în Ungaria în regim de perfecționare activă EX/IM.

15 În opinia guvernului italian, teza susținută de Agrover presupune un cumul excesiv de avantaje în cadrul uneia și al aceleiași operațiuni, întrucât atât produsul exportat anterior, cât și produsul originar dintr-o țară terță nu ar fi supuse niciunei taxe vamale. Incertitudinea cu privire la interpretarea articolului 216 din Codul vamal ar fi fost îndepărtată de către Comitetul Codului vamal, care, într-un document TAXUD/724/2003 din 20 martie 2003, ar fi concluzionat că această dispoziție s-ar aplica în toate cazurile de perfecționare activă a orezului cu export anticipat și compensare prin echivalență.

Răspunsul Curții

16 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 216 din Codul vamal este aplicabil operațiunilor de perfecționare activă cu export anticipat.

17 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept comunitar, trebuie să se țină seama nu numai de termenii utilizați, ci și de contextul în care apare aceasta și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, Rec., p. 3781, punctul 12, precum și Hotărârea din 8 septembrie 2005, Mobistar și Belgacom Mobile, C-544/03 și C-545/03, Rec., p. I-7723, punctul 39), precum și de toate dispozițiile de drept comunitar (Hotărârea din 6 octombrie 1982, CILFIT și alții, 283/81, Rec., p. 3415, punctul 20). În plus, supremația acordurilor internaționale încheiate de Comunitate față de reglementările care fac parte din dreptul comunitar derivat impune ca acestea din urmă să fie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu acordurile respective (Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht, C-311/04, Rec., p. I-609, punctul 25 și jurisprudența citată).

18 În ceea ce privește obiectivul articolului 216 din Codul vamal, rezultă că această dispoziție urmărește garantarea respectării obligațiilor internaționale ale Comunității care decurg din anumite acorduri preferențiale [a se vedea în această privință al șaptelea considerent al Regulamentului (CEE) nr. 2144/87 al Consiliului din 13 iulie 1987 privind datoria vamală (JO L 201, p. 15), referitor la dispozițiile articolului 9 alineatul (1) din regulamentul respectiv, care ulterior au fost reluate la articolul 216 din Codul vamal]. Într-adevăr, în temeiul clauzelor denumite de „interzicere a restituirii", aceste acorduri pot prevedea ca, în privința produselor compensatoare obținute în Comunitate sub regimul perfecționării active, aplicarea regimului tarifar preferențial pe care îl creează să fie subordonat plății taxelor de import aferente mărfurilor originare dintr-o țară terță conținute sau încorporate în produsele respective.

19 Astfel, o clauză de interzicere a restituirii precum cea prevăzută de articolul 15 din Protocolul nr. 4 are drept consecință privarea titularului unei autorizații de perfecționare activă de beneficiul suspendării taxelor de import ale unei mărfi originare dintr-o țară terță folosită în vederea perfecționării atunci când produsul compensator este exportat către o țară parteneră. În conformitate cu obiectivul de integrare economică bilaterală urmărit printr-un acord preferențial, precum Acordul european instituind o asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Ungară, pe de altă parte, aceste clauze de interzicere a restituirii favorizează utilizarea mărfurilor originare din teritoriul vamal al părților la acord, supunând la plata taxelor de import mărfurile originare din țări terțe folosite în operațiunile de perfecționare activă. Acestea interzic astfel cumulul de avantaje vamale care ar putea rezulta din aplicarea simultană a regimului de perfecționare activă și a tarifului preferențial.

20 Aceste elemente demonstrează că, între obiectivul de promovare a exporturilor de către întreprinderile comunitare urmărit de regimul vamal al perfecționării active (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 1995, Temic Telefunken, C-437/93, Rec., p. I-1687, punctul 18, și Hotărârea din 13 martie 1997, Eridania Beghin-Say, C-103/96, Rec., p. I-1453, punctul 26) și acela de integrare economică inerent acordurilor preferențiale, prin adoptarea articolului 216 din Codul vamal, legiuitorul a intenționat să dea prioritate celui din urmă.

21 Desigur, textul articolului 216 din Codul vamal urmărește în mod expres supunerea la taxele vamale numai a mărfurilor originare dintr-o țară terță „încorporate” în produsele compensatoare originare. Cu toate acestea, ținând seama de obiectivul și de structura generală a acestei dispoziții, trebuie considerat că aceasta se aplică în egală măsură și în caz de export anticipat al produselor compensatoare.

22 În consecință, interpretarea literală a articolului 216 din Codul vamal pe care o propune Agrover nu poate fi reținută, întrucât ar conduce, în privința tuturor operațiunilor de perfecționare activă în care produsul compensator este anterior

exportat, la lipsirea de efect util a angajamentelor internaționale ale Comunității rezultând din clauzele de interzicere a restituirii și la acordarea unui cumul de avantaje vamale beneficiarului unei autorizații de perfecționare activă, pe care legiuitorul a dorit să le preîntâmpine.

23 În sfârșit, trebuie respinsă argumentarea Comisiei potrivit căreia inversarea statutului vamal al mărfurilor prevăzute la articolul 115 alineatul (3) din Codul vamal ar fi incompatibilă cu interpretarea articolului 216 din acest cod, care autorizează aplicarea acestuia din urmă în privința operațiunilor de tip EX/IM. Contrar a ceea ce pare a susține Comisia, articolul 115 alineatul (3) din Codul vamal nu are drept obiect și drept efect modificarea originii vamale a mărfurilor în cauză, ci inversarea „situației vamale" a acestora în vederea aplicării regimului de perfecționare activă.

24 În această privință, trebuie subliniat că modalitățile de punere în aplicare a articolului 115 alineatul (3) din Codul vamal în cazul recurgerii la exportul anticipat sunt prevăzute de articolul 572 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3665/93 al Comisiei din 21 decembrie 1993 (JO L 335, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 06, p. 37), potrivit căruia schimbarea situației vamale se efectuează „pentru produsele compensatoare exportate, la data înregistrării declarației de export, cu condiția ca mărfurile de import să fie plasate sub regim" de perfecționare activă și „pentru mărfurile de import și mărfurile echivalente, la data acordării liberului de vamă mărfurilor de import care fac obiectul unei declarații de plasare sub [acest] regim". În cazul unei operațiuni de tip EX/IM, articolul 577 din acest regulament prevede, în plus, că regimul „se încheie când autoritățile vamale acceptă declarația pentru mărfurile necomunitare".

25 În conformitate cu aceste dispoziții, în cazul unei operațiuni de tip EX/IM, numai la momentul la care mărfurile originare dintr-o țară terță au fost importate autoritățile

vamale sunt în măsură să verifice dacă toate condițiile regimului de perfecționare activă sunt întrunite și dacă articolul 216 din Codul vamal nu împiedică suspendarea taxelor de import.

26 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 216 din Codul vamal se aplică operațiunilor de perfecționare activă prevăzute la articolul 115 alineatul (1) litera (b) din același cod, în cadrul cărora produsele compensatoare au fost exportate în afara Comunității anterior importului mărfurilor de import.

Cu privire la a doua întrebare

27 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o întreprindere aflată într-o situație precum aceea în care se regăsește Agrover are dreptul, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, ca, în privința acesteia, să nu se procedeze la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor de import privind mărfurile originare dintr-o țară terță cu care Comunitatea nu a încheiat un acord care să prevadă acordarea unui tratament tarifar preferențial.

28 Agrover susține că ar fi trebuit să beneficieze de o scutire de plată în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal din cauza erorilor imputabile autorităților vamale. Aceasta critică autoritățile vamale pentru faptul că au eliberat un certificat EUR.1 și au dat interpretări divergente articolului 216 din Codul vamal. Agrover susține că a acționat întotdeauna cu bună-credință și că a furnizat acestor autorități toate elementele solicitate pentru a beneficia de o scutire de taxe de import. Aceasta afirmă că împrejurarea că autoritățile vamale nu s-au opus acestor importuri constituie o eroare de natură să împiedice înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor, invocând în acest sens Hotărârea din 1 aprilie 1993, Hewlett Packard France (C-250/91, Rec., p. I-1819).

29 Guvernul italian consideră că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

30 Trebuie amintit că, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, autoritățile competente procedează la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor de import numai dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Mai întâi, este necesar ca taxele să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori din partea autorităților competente, apoi, ca eroarea săvârșită de acestea să fie de asemenea natură încât nu a putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de reglementarea în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 12 iulie 1989, Binder, 161/88, Rec., p. 2415, punctele 15 și 16, Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 83, Ordonanța din 9 decembrie 1999, CPL Imperial 2 și Unifrigo/Comisia, C-299/98 P, Rec., p. I-8683, punctul 22, precum și Ordonanța din 11 octombrie 2001, William Hinton & Sons, C-30/00, Rec., p. I-7511, punctele 68, 69, 71 și 72). În măsura în care aceste condiții sunt întrunite, debitorul are dreptul ca, în privința sa, să nu se procedeze la o înscriere ulterioară în evidența contabilă (Hotărârea din 27 iunie 1991, Mecanarte, C-348/89, Rec., p. I-3277, punctul 12).

31 În ceea ce privește prima dintre aceste condiții, trebuie amintit că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal are drept obiectiv protejarea încrederii legitime a debitorului în privința temeiniciei tuturor elementelor care intervin în decizia de a înscrie sau de a nu înscrie în evidența contabilă taxele vamale. Încrederea legitimă a debitorului face obiectul protecției prevăzute la acest articol numai dacă „înseși" autoritățile competente sunt cele care au creat temeiul pe care se întemeia această încredere. Astfel, numai erorile imputabile unui comportament activ din partea autorităților competente dau naștere dreptului ca taxele vamale să nu fie înscrise ulterior în evidența contabilă (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Mecanarte, citată anterior, punctele 19 și 23).

32 În privința celei de a doua condiții, caracterul detectabil al unei erori săvârșite de autoritățile vamale competente trebuie apreciat ținându-se seama de natura erorii, de experiența profesională a operatorilor respectivi și de diligența de care aceștia au

dat dovadă. Natura erorii se raportează la complexitatea sau, dimpotrivă, la caracterul suficient de simplu al reglementării în cauză și la perioada în care autoritățile au persistat în eroare (Hotărârea din 3 martie 2005, Biegi Nahrungsmittel și Commonfood/Comisia, C-499/03 P, Rec., p. I-1751, punctele 47 și 48, precum și jurisprudența citată).

33 În ceea ce privește a treia condiție, declarantul este obligat să furnizeze autorităților vamale competente toate informațiile necesare prevăzute de normele comunitare și de normele naționale, care, dacă este cazul, le completează sau le transpun având în vedere regimul vamal solicitat pentru marfa respectivă (Hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 108).

34 În conformitate cu repartizarea sarcinilor prevăzută la articolul 234 CE, potrivit căruia rolul Curții este limitat la a furniza instanței de trimitere elementele de interpretare necesare soluționării cauzei aflate pe rolul acesteia din urmă, este de competența instanței de trimitere să aplice aceste norme și să aprecieze, în funcție de toate elementele concrete ale litigiului cu care este sesizată și în special de probele administrate în acest scop de către reclamanta din acțiunea principală, dacă este îndeplinită fiecare dintre condițiile cerute pentru a avea dreptul ca, în privința sa, să nu se procedeze la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor de import în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

35 Prin urmare, trebuie să se răspundă la cea de a doua întrebare că, în cazul în care, cu ocazia încheierii unei operațiuni de perfecționare activă (sistem cu suspendare) cu compensare prin echivalență și export anticipat, autoritățile competente nu s-au opus, în temeiul articolului 216 din Codul vamal, scutirii de taxele de import a mărfii originare dintr-o țară terță, acestea trebuie să renunțe la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a acestor taxe de import, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din acest cod, dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Mai

întâi, este necesar ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori din partea autorităților competente, apoi, ca această eroare să fie de asemenea natură încât nu putea fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. Este de competența instanței de trimitere să aprecieze dacă această situație se regăsește în acțiunea principală, în funcție de toate elementele concrete ale litigiului cu care este sesizată și în special de probele administrate în acest scop de către reclamanta din acțiunea principală.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (camera a treia) declară:

1) **Articolul 216 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, se aplică operațiunilor de perfecționare activă prevăzute la articolul 115 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, în cadrul cărora produsele compensatoare au fost exportate în afara Comunității Europene anterior importului mărfurilor de import.**

2) În cazul în care, cu ocazia încheierii unei operațiuni de perfecționare activă (sistem cu suspendare) cu compensare prin echivalență și export anticipat, autoritățile competente nu s-au opus, în temeiul articolului 216 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, scutirii de taxele de import a mărfii originare dintr-o țară terță, acestea trebuie să renunțe la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a acestor taxe de import, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din regulamentul respectiv, dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Mai întâi, este necesar ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori din partea autorităților competente, apoi, ca această eroare să fie de asemenea natură încât nu putea fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. Este de competența instanței de trimitere să aprecieze dacă această situație se regăsește în acțiunea principală, în funcție de toate elementele concrete ale litigiului cu care este sesizată și în special de probele administrate în acest scop de către reclamanta din acțiunea principală.

Semnături